

עפ"ת (באר שבע) 38161-12-24 - גיא מעוז נ' מדינת ישראל

עפ"ת (באר-שבע) 38161-12-24 - גיא מעוז נ' מדינת ישראל מחוזי באר-שבע

עפ"ת (באר-שבע) 38161-12-24

גיא מעוז

על ידי ב"כ - עו"ד רבקה ג'אן

נגד

מדינת ישראל

על ידי ב"כ - עו"ד ליאור טויג מפמ"ד

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[23.03.2025]

כב' השופט הבכיר נתן זלוצ'ובר

פסק דין

המדובר בערעור על פסק הדין של בית המשפט השלום לתעבורה באשדוד שניתן ע"י כב' השופטת הבכירה רבקה שורץ.

בית המשפט קמא הרשיע את המערער בעבירות של נהיגה תחת השפעת סמים, עבירה לפי סעיף 62(3) יחד עם סעיף 39א לפקודת התעבורה וכן עבירה של נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

בית המשפט קמא קבע בהכרעת הדין:

- קיומו של חשד סביר: בית המשפט קמא קבע, כי דרישת השוטר מהמערער למסור דגימת שתן היתה כדין, שכן התבססה על מידע מודיעיני מהימן וטרי. בית המשפט דחה את טענת ההגנה לפיה המידע המודיעיני הושג שלא כדין, וקבע כי הודאתו של המערער בשימוש בסמים יומיים קודם לכן מחזקת את החשד הסביר.

- תקינות שרשרת הסם: בית המשפט קמא קבע, כי שרשרת הסם, הן הפנים-משטרתית והן התוך-מעבדתית, הוכחה מעבר לספק סביר וציון, כי עדויותיהם של השוטרים ועדות המעבדה אמינות ומבוססות היטב בראיות. בית המשפט דחה את טענות ההגנה לגבי פגמים בשרשרת הסם, וקבע כי הגם שהשוטר משה פרוים לא ביצע את הוראת תת סעיף 3 לנהל מת"ן 02.232.08, אין בכך פגם מהותי היורד לשורשו של עניין ואין בו כדי לפגוע בהגנת המערער.

- בית המשפט קמא קבע, כי דגימת השתן שנבדקה במעבדה והניבה תוצאה חיובית בדבר הימצאות סם - היא הדגימה שנקלחה מהמערער וכי חזקת תקינות המעשה המנהלי במעבדה לא נסתרה.

- דחיית טענות ההגנה: בית המשפט קמא קבע, כי טענות ההגנה אינן מבוססות ואף הופרכו וכי ניסיונות ב"כ המערער להראות שנפל פגם בדרך העבודה במעבדה ו/או להצביע על בלבול בין דגימות לא צלח. כן קבע, כי לא הובאה חוות דעת מטעם ההגנה שיש בה כדי להפריך את חוות דעתה המקצועית והאמינה של ד"ר שריקי.

- הודיית המערער בנהיגה ובשימוש בסם יומיים קודם למועד העיכוב: המערער הודה בחקירתו כי נהג ברכב. המערער הודה בפני השוטר פרוים בעת המפגש הראשוני, כי עישן סם ומסר כי שלושה ימים עובר למועד העיכוב, תפסה המשטרה בביתו סמים. המערער בחר שלא להיוועץ בעו"ד בחקירתו, הגם שהחוקר הסביר לו את זכויותיו. במהלך חקירתו תחת אזהרה, המערער הודה כי עישן סם קנאביס בצהרי היום שקדם למועד עיכובו ובעדותו בבית המשפט מסר, כי עישן "באנג" יומיים לפי המערער. בית המשפט קמא קבע כי לפי פקודת התעבורה, די בהימצאות סם בגופו של אדם בעת נהיגה (ואין הכרח להוכיח השפעת הסם) לצורך קיומה של העבירה. לפיכך, המסקנה מהודאת המערער כי יום קודם לאירוע השתמש בסם ומשנמצא בגופו תוצר חילוף חומרים פעיל של קנאביס, היא כי נהג כשבגופו סם.

- היעדר מהימנותו של המערער - בית המשפט קמא ציין, כי עדותו של המערער היתה מתחמקת, לוקה ב"שכחה" של פרטים רלוונטיים שמסר בחקירתו במשטרה, וכי לא היה בפיו הסבר להיעדר הזכרון. עוד ציין, כי עדותו לפיה לא ראה את השקית בזמן נטילת הדגימה או לאחר מכן, הינה עדות כבושה ולא אמינה שאין בה כדי לקעקע את עדותם האמינה של עדי התביעה בעניין זה, התואמת את שתועד בזמנים הרלוונטיים. כמו כן, דחה בית המשפט קמא את גרסת המערער שהטיל כמות שתן מועטה במיוחד, בשל היותה כבושה וללא כל הסבר המניח את הדעת בדבר כבישתה. בית המשפט קמא קבע, כי טענות המערער עומדות בסתירה לכתוב במסמכים שהוגשו ולעדויות השוטרים, אותם מצא בית המשפט קמא, מהימנות.

בית המשפט קמא הרשיע את המערער כאמור והשית עליו את העונשים הבאים:
א. פסילה בפועל מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים (הפסילה סווגה כך שב-12 החודשים האחרונים של הפסילה למערער יהיה מותר לנהוג על מכונה ניידת, ככל שיש בידו רישיון מתאים בתחום שטח מקום עבודתו ובזמן עבודתו).

ב. פסילה מלקבל ו/או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

ג. מאסר בן 2 חודשים על תנאי למשך 3 שנים.

ד. התחייבות בסך 3000 ₪.

נימוקי הערעור:

- לא הוכח קיומו של חשד סביר המצדיק דרישה למתן דגימת שתן. הפרפרזה המודיעינית אינה מספקת פרטים מזהים מפורטים, נמנעה מהמערער היכולת לחקור את קצין המודיעין וקיים חשד שהמידע המודיעיני התבסס על תשאל שנערך במהלך מתן דו"חות קנאביס. בנוסף, הפרפרזה אינה כוללת התייחסות לאמינות המקור. דרישת השוטר למסור דגימת שתן הייתה שלא כדין, ולכן גם דגימת השתן שנלקחה שלא כדין.

- לא הוכחה שרשרת סם פנים משטרתית - עדות השוטר משה פרוים כבושה, משקלה הראייתי אפסי והיא אינה נתמכת בראיות. בנוסף, קיימים פגמים בשרשרת הסם ולא ברור מה קרה לדגימה מאז נטילתה ועד הגעתה למעבדה, כאשר טענות ב"כ המערער הן כי השוטר פרוים לא כתב בזמן אמת שהכניס את הדגימה לארון נעול אלא ציין שהעבירה לאדם עלום בשם ארז וכי לא ברור מה קרה עם הדגימה עד לתאריך 11.2.21.

- לא הוכחה שרשרת סם תוך מעבדתית - ישנו פגם בשרשרת הראיות, המשיבה לא הוכיחה כי המזכירה הקלידה נכונה את פרטי המערער. ד"ר שריקי לא ידעה לציין מי המזכירה, לא הובא עד שיכול לשפוך אור על שהתרחש, דו"ח המעבדה הופץ בטרם אושר ע"י ד"ר שריקי, עובדי המעבדה נותרו בגדר "נעלמים" ואין תיעוד לטיפול בראייה. לפיכך, טענה ב"כ המערער כי קיים חסר מהותי בשרשרת הראיות, שלא ניתן להתגבר עליו.

- לא ניתן להרשיע את המערער על סמך הודאתו, המשיבה לא הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי נהג תחת השפעת סמים מסוג קנאביס, לא ניתן לשייך את הדגימה למערער והמערער אינו מומחה לסמים ולכן גרסתו לגבי סוג הסם שעישן אינה מספיקה להוכחה ברף הנדרש במשפט פלילי.

- שגה בית המשפט קמא עת השית הוצאות על המערער בגין הגשת בקשה לפי סעיף 108 לחסד"פ ולא נתן למערער אפשרות לטעון לעניין זה.

- טענות המערער ביחס לגזר הדין: שגה בית המשפט קמא עת לא התחשב בנסיבותיו האישיות של המערער, התעלם מפסיקות התומכות בטיעוני ההגנה לחריגה לקולא ממתחם הענישה ביחס לרכיב הפסילה ולהימנעות מהשתת עונש של מאסר על תנאי, בנסיבות העניין. כן שגה בכך שלא התחשב בכך שהמערער צריך את רישיון הנהיגה לצורך עבודתו שמתחילה בשעות הבוקר המוקדמות.

דיון והכרעה

קראתי בעיון את הכרעת הדין המנומקת של כבוד בית המשפט קמא, את עדויות עדי התביעה ואת עדותו של המערער, עיינתי במוצגים שהוגשו לבית המשפט קמא ובנימוקי הערעור ואני סבור כי יש לדחות את הערעור באשר להכרעת הדין וגזר הדין ולקבל את הערעור בנוגע להשתת ההוצאות.

ראשית אציין, כי הכרעת הדין של כבוד בית המשפט קמא מבוססת על ממצאי מהימנות לאחר שבית המשפט קמא התרשם באופן בלתי אמצעי לחיוב מעדות עדי התביעה, ודחה את גרסת ההגנה כבלתי סבירה ובלתי מהימנה. הלכה ידועה היא, כי ערכאת הערעור תמעט להתערב בקביעות מהימנות שקבעה הערכאה הדיונית, למעט במקרים חריגים, שלא מתקיימים בעניינו, כפי שיפורט.

ראו לעניין זה ראה בעניין זה ע"פ 993/00 אורי שלמה נגד מדינת ישראל, פ"ד נו (6) 205, 218:

"הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בממצאי מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, אשר שמעה והתרשמה מן העדויות שהובאו בפניה, אלא במקרים יוצאים מן הכלל, וכאשר קיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות את התערבותה (ראו, למשל, ע"פ 522/84 סביחאת נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(1) 551, 555-556; ע"פ 7024/93 פלח נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(1) 2, 20). וכך קובע הנשיא שמגר בע"פ 316/85 גרינוולד נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 564, 573 (להלן: עניין גרינוולד):

"כמקובל עלינו, יש משקל רב להתרשמותה של הערכאה הראשונה, אשר שומעת את העד ויכולה להסיק מסקנות מהתנהגותו על דוכן העדים ומתוך אופן מסירת העדות, לרבות תגובתו בעת החקירה הנגדית. כפי שציינו בע"פ 406/78, בעמ' 437-437: "...ענין האמון אותו יש לתת בעד פלוני הוא כמעט לחלוטין ענינם של השופטים השומעים את עדותו, הצופים בהתנהגותו והמתרשמים באופן בלתי אמצעי מתגובותיו, תנועותיו, הבעת פניו ואופן דיבורו; הסתכלות כאמור, המשולבת עם הבחינה ההשוואתית הזהירה של תוכן הדברים ושקילתם במסגרת מכלול הנתונים ההוכחתיים שלפני בית-המשפט היא הדרך בה מתגבשת מסקנתם של השופטים אם אמת או שקר בפיו של העד..." פועל יוצא מן האמור הוא שעל אף שערכאת הערעור רשאית להפוך ממצאים שנקבעו על ידי הערכאה הראשונה על יסוד התרשמותה בדבר מהימנותם של העדים, הרי שתעשה כן רק במקרים חריגים ורק אם הגרסה העובדתית שהתקבלה על ידי הערכאה הראשונה אינה מתקבלת על הדעת (ראו ע"פ 2485/00 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 918, 924 (להלן: עניין פלוני)). השאלה הנשאלת היא האם המקרה שבפנינו, שבו אופי העבירות ונסיבות ביצוען מכתבים הישענות בעיקר על ממצאי מהימנות לצורך הכרעת הדין, הוא ממין המקרים הנדירים המצדיקים התערבות בממצאי המהימנות של הערכאה הדיונית. נראה כי התשובה על כך הינה בשלילה."

עיון בנימוקי הערעור מעלה, כי טענותיה של ב"כ המערער באשר להיעדר מהימנות עדי התביעה - אין בהן ממש. אני דוחה גם את טענות ב"כ המערער לגבי היעדר קיומו של החשד הסביר בנסיבות העניין.

החשד הסביר בעניינו של המערער מבוסס על מידע מודיעיני. בעניין זה הוגשו תעודת חיסיון (ת/17) ופארפרזה מיום 4.2.2021 (ת/18) בה צוינה ידיעה מחודש ינואר 2021, ממנה עולה: כי "גיא מעוז תושב מפלסים, משתמש קבוע בסמים מסוג קנאביס בכמויות גדולות. את הסמים מחזיק בביתו. גיא עושה שימוש ברכב מסוג אופל מספר *****". בית המשפט קמא דחה את בקשת ב"כ המערער לגילוי הראייה החסויה. מעיון בפרוטוקול החסוי מיום 6.10.2022, עולה כי החלטת בית המשפט קמא - בדין יסודה. כמו כן, מהחלטת בית המשפט קמא וגם מפרוטוקול הדיון בבקשה עולה, כי טענותיה של ב"כ המערער לגבי שיטת איסוף המידע המודיעיני, לא התקיימו במקרה זה.

טענותיה של ב"כ המערער לגבי אמינות המקור והפנייתה לעפ"ת (ב"ש) 29882-01-15 טל יהושע גבאי נ' מדינת ישראל, אינה רלוונטית בנסיבות העניין. בפרשת גבאי נקבע על ידי בית המשפט המחוזי: "לצורך בחינת סבירות החשד, היה על המדינה להציג במסגרת ההליך המשפטי, את מקור החשד, דהיינו, את המידע המודיעיני, או פרפרזה ממנו, הכוללת התייחסות לאמינות המקור. באופן זה יכול היה בית המשפט להתרשם אם מדובר במידע שהיה עליו להקים חשד סביר אצל איש המודיעין, אם לאו. איני נוטעת מסמרות בשאלה איזה סוג של מידע מודיעיני עשוי להקים חשד סביר, והדבר הוא תלוי נסיבות".

במקרה זה, הוצגה בפני בית המשפט קמא הפארפרזה המעלה כי המערער, המזוהה על פי שמו ומספר רכבו, נוהג ברכב תחת השפעת סמים מסוג קנאביס, וכן הוצגה תעודת החיסיון. בנוסף, במסגרת הדיון בבקשה לגילוי הראייה החסויה בית המשפט קמא תחקר את רכז המודיעין ושמע את עדותו לעניין אופן קבלת המידע המודיעיני, בנסיבות קבלתו וקבע כי:

"חשיפת מקור המידע אינה נדרשת ואינה חיונית להגנת הנאשם. שיטת איסוף המידע לה טענה ב"כ הנאשם לא התקיימה במקרה דנן. מקור המידע ואיכות המידע מהימנים. המידע המודיעיני, שהתגבש אצל קצין המודיעין מקיים את החשד הסביר, שהוביל לדרישה למסירת דגימת שתן. גילוי החומר המודיעיני עלול לחתור תחת האינטרס העומד ביסוד החיסיון. לפיכך ומאחר שאין בחומר החסוי כדי לסייע להגנת הנאשם, אין מקום להיענות לבקשה להסרת החיסיון".

בנוסף לאמור, כפי שקבע בית המשפט קמא, העובדה כי בעת המפגש הראשוני בין השוטר משה פרוים למערער ובטרם נתן את דגימת השתן, מסר המערער, כי המשטרה תפסה בביתו מספר ימים קודם לארוע סמים וכי עישן סם יומיים קודם לכן מהווה חיזוק לחשד הסביר שבמידע המודיעיני ואף אינדיקציה לאמינות החשד. גם טענותיה של ב"כ המערער באשר לפגמים בהוכחת שרשרת הסם הפנים משטרית והתוך מעבדתית - דינן להידחות.

ב"כ המערער ציינה, כי גרסתו של השוטר משה פרוים הינה גרסה "כבושה שמשקלה הראייתי אפס" וכן כי השוטר משה פרוים "שינה את גרסתו מעל דוכן העדים וטען כי שמר את הכוסית בארון הנשק במשרד שלו. השוטר משה פרוים לא שינה את גרסתו מעל דוכן העדים אלא הקריא לראשונה את הכתוב במסמך שהוא ערך. כשהעד נשאל בחקירה הראשית מה כתב בדוח שרשרת הסם (ת/109) בסעיף המתייחס לשוטר לו מסר את המוצג, השיב "ארון נשק במשרד שלי". ב"כ המערער טענה, כי בניגוד לדבריו, כתוב בדוח כי מסר את המוצג לאדם עלום בשם "ארז" וכאשר שאלה את השוטר על כך בחקירה הנגדית, השיב "אני לא מכיר בוחן בשם ארז בלכיש. אני אומר שמה שכתוב זה ארון נשק משרד שלי" (פרוטוקול מיום 30.01.2023 עמ' 50 ש' 4-1).

אין המדובר בגרסה כבושה של השוטר, כפי שטענה ב"כ המערער. השוטר פרוים לא נתבקש להקריא את הכתוב בדו"ח שרשרת הסם עד למועד עדותו בבית המשפט. הוא שכתב את דו"ח שרשרת הסם וחזקה שיועד לקרוא את הכתוב טוב יותר מב"כ המערער. איני מקבל את טענת ב"כ המערער כי המדובר בהסבר בלתי הגיוני, שאינו מתיישב עם הכתוב וכמובן שאיני מקבל את טענתה כי "כל בר דעת וכל אדם מן היישוב היוודע קרוא וכתוב, יבין כי המדובר בעדות שקר". בשל כתב היד, הדו"ח קשה לקריאה אך מי שכתב וודאי קורא טוב יותר את הכתוב מב"כ המערער. גם טענת ב"כ המערער כי אין כל ראייה התומכת בגרסתו של השוטר פרוים כי ביום 7.2.2021 בשעה 10:00 העביר את שקית המוצגים ללשכת הבוחנים, אינה נכונה.

מטופס העברת דגימה לבדיקת מעבדה (ת/2) עולה במפורש, כי השוטר פרוים העביר את שקית המוצגים ביום 7.2.2021 בשעה 10:00 באמצעות "רץ בוחנים".

בדוח העברת דגימה לבדיקת מעבדה (ת/2) מופיעים פרטיו של השוטר משה פרוים, פרטי המערער, לרבות ת.ז, כן מופיעים מספר התיק 177683/21, מספר שקית מוצג המאובטחת לתוכה הוכנסה הדגימה - T0382051, מועד הדגימה ושעת נטילתה ואף צוין, כי היא נשלחה באמצעות "רץ בוחנים".

בהתאמה, העיד השוטר פרוים כי הכניס את כוסית השתן עם הדגימה לשקית מוצגים אטומה, עליה יש סימון התואם את הכתוב בדוח שרשרת הסם (ת/10) ובטופס העברת הדגימה לבדיקת מעבדה (ת/2), את השקית האטומה העביר לארון נשק נעול במשרד שלו ומשם לקח אותה לארון המוצגים של הבוחנים.

את המשך שרשרת הסם אנו למדים מעדותו של הבוחן אליאב אטשגה, מחלקו בטופס העברת הדגימה לבדיקת המעבדה (ת/2 ס' 5) ומהמזכר שערך ביום 11.2.2021 (ת/6). הבוחן אטשגה העיד, כי שימש כרץ הבוחנים להעברת הדגימה למעבדה, לקח את הדגימה מארון הבוחנים ביום 11.2.21 בשעה 07:30 והעבירה למעבדה, לד"ר ענת שריקי בשעה 10:00.

ודוק, מספר הדגימה, שצוין על ידי השוטר פרוים, מופיע גם על גבי מזכר שנערך ע"י הבוחן אליאב אטשגה מיום 11.2.21 (ת/6).

השוטר אטשגה, שעדותו נמצאה מהימנה על ידי בית המשפט קמא, אף שלל אפשרות כי במקרה זה שקית המוצגים לא היתה אטומה או כי השתן נשפך מכוסית הדגימה. כן שלל את האפשרות כי העביר את שקית המוצגים ללא ניירת. עדותו נתמכה בעדותה של ד"ר שריקי ובראיות.

שרשרת הטיפול בהעברת הדגימה למעבדה הסתיימה בתיעוד של ד"ר שריקי (ת/2 סיפא) שקיבלה את השקית עם הדגימה והדביקה עליה מדבקה של המעבדה לזיהוי MLT 142000487.

לאור האמור, אין להתערב בקביעתו של בית המשפט קמא, כי שרשרת המוצג נשמרה וכי דגימת השתן שמסר המערער היא זו שהועברה לבדיקת מעבדה, התקבלה לבדיקה ע"י ד"ר שריקי ועליה הודבקה מדבקה המהווה סימון זיהוי של המעבדה כ- MLT 142000487. ב"כ המערער לא הציגה כל ראיה המפריכה את האמור וטענה טענות בעלמה וללא כל ראיה התומכת בהן.

גם את טענותיה של ב"כ המערער באשר להיעדר הוכחת שרשרת הסם התוך מעבדתית יש לדחות. עדותה המפורטת והמקצועית של ד"ר שריקי, שנמצאה מהימנה ואמינה על ידי בית המשפט קמא, משלימה ומתיישבת עם עדויות השוטרים והמסמכים שהוגשו לבית המשפט קמא באשר להוכחת שרשרת הסם ומלמדת, מעל לספק סביר, כי הדגימה שקיבלה היא אכן דגימת השתן של המערער.

טענתה של ב"כ המערער, כי המשיבה לא הוכיחה שהמזכירה הקלידה נכונה את פרטי המערער תוך שיוך פרטיו המדויקים למדבקות ה-MLT הנכונה, היא טענה בעלמה שאין בה ממש.

ד"ר שריקי העידה, כי המזכירה מעתיקה למערכת את פרטי המוצג והחשוד מסעיף 3 בטופס העברת הדגימה לבדיקת מעבדה. במקרה זה פרטי המערער המופיעים בחוות הדעת, זהים לפרטים המופיעים בטופס העברת הבדיקה ואין לקבל את טענת ב"כ המערער כי קיים חסר מהותי בשרשרת הראיות, בנסיבות העניין.

אדגיש, כי מעדותה של ד"ר שריקי עולה כי עבודת המעבדה נעשית בקפידה רבה כאשר ישנם מספר מנגנוני פיקוח שנועדו למנוע טעויות, כפי שפורט בהרחבה בהכרעת הדין של בית המשפט קמא. טענתה של ב"כ המערער כי ד"ר שריקי לא פיקחה על פעולת הזנת הפרטים על ידי המזכירה למחשב כראיה לחסר בשרשרת הראיות, אין בה ממש. לא ניתן לצפות כי יערך פיקוח על ידי מספר גורמים באשר לכל פעולה בשרשרת הראיות. בוודאי שכך, כאשר המדובר בהערכת פרטי המערער למחשב. ניסיונותיה של ב"כ המערער לטעון טענות מן הגורן ומן היקב, במטרה להטיל ספק ולהצביע על פגם בדרך העבודה במעבדה לא צלחו.

אני דוחה גם את טענות ב"כ המערער כי המשיבה לא הוכיחה כי המערער נהג תחת השפעת סמים מסוג קנאביס וכי קביעה זו מבוססת רק על הודאתו של המערער המצריכה תוספת ראייתית מסוג דבר מה.

מחוות הדעת שערכה ד"ר שריקי (ת/1) עולה כי:
נמצא תוצר חומרים של החומר הפעיל בקנביס - THC oic acid בכמות של 1485 ng/ml".
ד"ר שריקי הסבירה בעדותה את האמור:
"אנחנו עושים 2 בדיקות בלתי תלויות, דוגמים מהכוסית 2 בדיקות בטכנולוגיות שונות הדגימות מהכוסית המקורית. הבדיקה הראשונה היא בדיקת סריקה שאם יוצאת תוצאה חיובית, היא מעידה על חשד לקיום הסם בדגימה. במידה ועולה חשד לקיום סם בדגימה, ממשיכים לבדיקת אימות לאותו סם. בדיקת האימות נעשית בבדיקה מס-ספקטרומטרי וזו בדיקת הגולד סטנדרט לבדיקות משפטיות בכל העולם. התוצאה בתיק הזה יצאה חיובית לשימוש בקנאביס, הפרשנות שימוש בקנאביס".

הנה כי כן, הקביעה כי המערער נהג תחת השפעת סמים מסוג קנאביס אינה מבוססת רק על הודאתו. קביעותיו של בית המשפט קמא, כי המשיבה הוכיחה, מעל לספק סביר, גם את שרשרת הסם התוך מעבדתית נכונה. לאור האמור, אני סבור כי יש לדחות את הערעור על הכרעת הדין.

באשר להשתתפות ההוצאות אני סבור, כאמור, כי יש לקבל את הערעור.

אני מקבל את טענת ב"כ המערער, כי בית המשפט קמא השית על המערער הוצאות בניגוד לקבוע בתקנה 21 (ב) לתקנות סדר הדין הפלילי תשל"ד-1974.

תקנה 21 לתקנות סדר הדין הפלילי קובעת:
21. (א) נעתר בית המשפט לבקשת בעל דין לדחות את מועד המשפט או נדחה מועד המשפט בשל מעשה או מחדל של בעל דין, רשאי בית המשפט אם ראה הצדקה לכך, להטיל על בעל הדין שבעטיו נגרמה הדחיה, הוצאות בפועל לטובת הצד שכנגד.

(ב) לא יטיל בית המשפט הוצאות כאמור בתקנת משנה (א) אלא לאחר שנתן הזדמנות לבעל הדין להשמיע דברו. הגם שלגופו של עניין, נראה שיש יסוד מוצק בהחלטת בית המשפט קמא להשית הוצאות. הרי בין אם ההוצאות מושתות מכוח תקנה 21 (ב) לתקנות סדר הדין הפלילי, בין אם מכוח סמכותו הטבעה של בית המשפט ובין אם היה מדובר בהוצאות אישיות המושתות על עו"ד - חייב בית המשפט ליתן לב"כ הצדדים ולמי שההוצאות אמורות להיות מושתות עליו, אפשרות לטעון בעניין זה.

שגה כבוד בית המשפט קמא כשלא ביקש את תגובת ב"כ הצדדים בטרם השתתפות ההוצאות וזאת גם כאשר לגופו של עניין, נראה שהיה מקום להשתתפות ההוצאות.

אין מדובר בעניין טכני או פרוצדורלי בלבד ומתן זכות טיעון "בלב פתוח ובנפש חפצה" הוא חובה מהותית ואי מילויה צריך שיגרום לביטול ההחלטה.

לפיכך, החלטת בית המשפט קמא בעניין זה - מבוטלת.

באשר לגזר הדין, לא מצאתי כי יש להתערב בעונשים שהשית כב' בית המשפט קמא על המערער.

עונש הפסילה שהושת על המערער, הוא עונש המינימום הקבוע בחוק. במקרה זה, איני סבור כי מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות עונש פסילה החורג מעונש המינימום שנקבע על ידי המחוקק. הנימוקים שציננה ב"כ המערער בהודעת הערעור, הם שהביאו את בית המשפט קמא למקם את עונשו של המערער ברף התחתון של מתחם הענישה, אך אינם מצדיקה סטייה ממנו.

בעניין זה ראה עפ"ת 31900-01-25 מדינת ישראל נ' אלבז במסגרתו קבעתי: "עונש המינימום כשמו כן הוא, ועל בית המשפט להטיל עונש זה, לפחות, בהעדר נסיבות חריגות ויוצאות דופן המצדיקות אי הטלת עונש זה...".

חסד עשה כב' בית המשפט קמא עם המערער כשהתחשב בנסיבותיו האישיות של המערער אולי אף מעבר לנדרש, וסיווג חלק מעונש הפסילה, כך שב-12 החודשים האחרונים לפסילה, יהיה מותר למערער לנהוג על מכונה ניידת, ככל שיש בידו רישיון מתאים, בתחום שטח מקום עבודתו ובזמן עבודתו, לא מצאתי, כי בנסיבות העניין, יש להקל עם המערער מעבר לכך.

לאור האמור, גם הערעור על גזר הדין נדחה ומכאן שאני דוחה את הערעור על שני חלקיו.

ניתן היום, כ"ג אדר תשפ"ה, 23 מרץ 2025, בהעדר הצדדים.